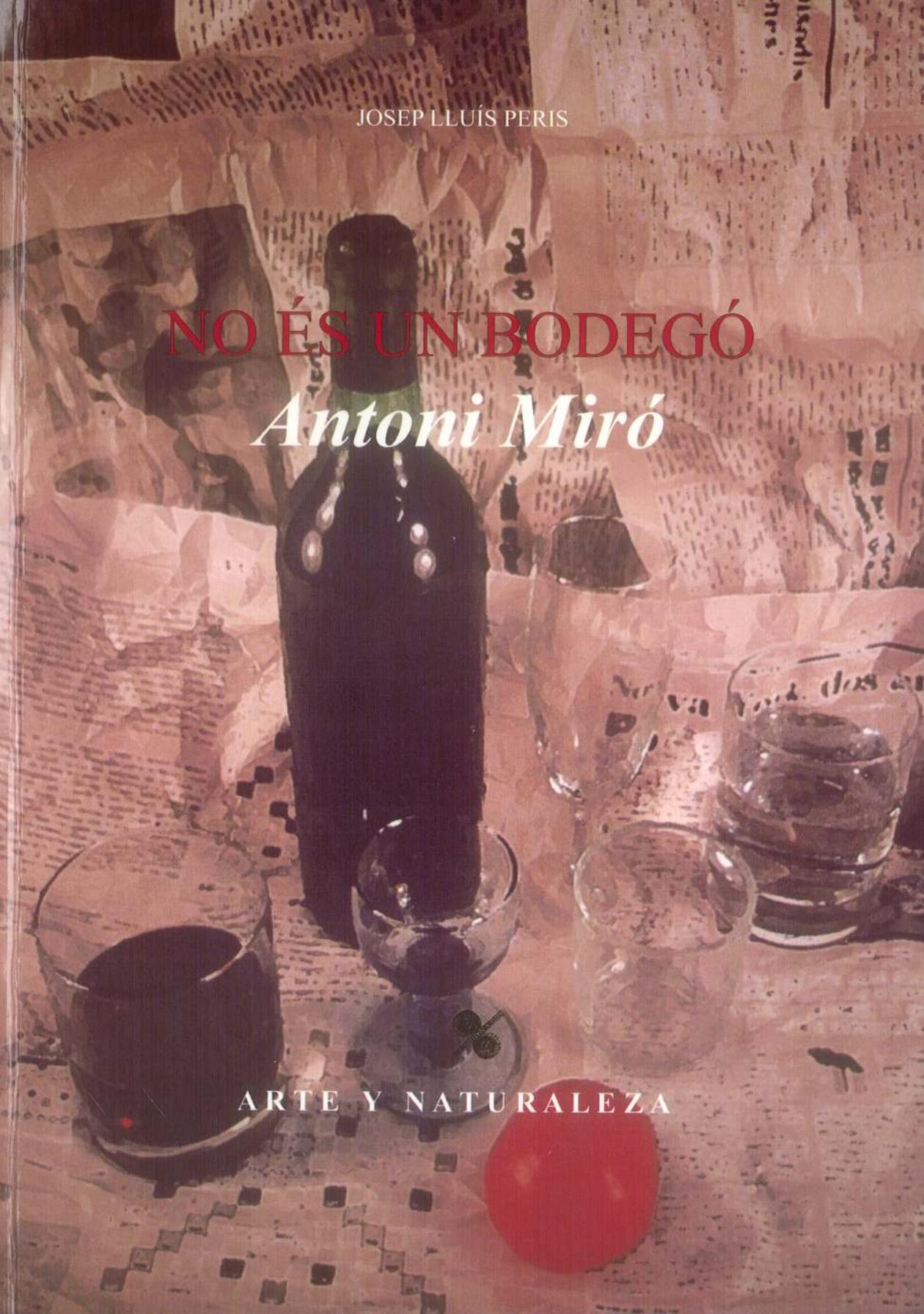

JOSEP LLUÍS PERIS

NO ÉS UN BODEGÓ

Antoni Miró

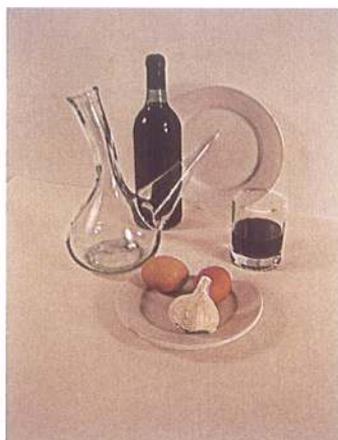
ARTE Y NATURALEZA

JOSEP LLUÍS PERIS

NO ÉS UN BODEGÓ

Antoni Miró

ARTE Y NATURALEZA

A GUILLERMO GARCIA DEL TORO

 ALFAGRÀFIC
EDITORS

© ANY, VALÈNCIA

© DELS AUTORS

© AMB-DISSENY

© CENTRE OVIDI MONTLLOR

DIPÒSIT LEGAL A - 139 - 2004

 ALFAGRÀFIC IMPRESSORS • EDITORS - Tel. 965 544 799

NO ÉS UN BODEGÓ: ANTONI MIRÓ

“*No és un bodegó*”, “*no passaran*”, “*morter i escudellam*”... Per tant, si no són bodegons, què poden ser aquestes composicions d'objectes quotidians i casolans, ubicats a la clàssica manera de les natures mortes, icones d'un temps i d'un espai íntim compartit i perdut en l'imaginari col·lectiu d'un passat més o menys recent i que, de fet, transmeten unes atmosferes força poètiques alhora que suggeridores?

No són exactament bodegons cap de les tretze imatges sobre paper, no són pintura en el sentit estricte de la paraula ni de la tècnica d'execució, no són *collages*... I és que no es tracta de representacions versemblants de bodegons perquè l'artista Antoni Miró no manifesta cap intencionalitat d'elaboració d'una sèrie d'obres que mimetitzen els objectes o les figures pròpies d'un bodegó pictòric. El que aquesta vegada ens presenta el sempre irònic i sorprenent artista alcoià és un veritable joc d'imatges i de conceptes al voltant de l'univers referencial dels objectes en repòs, ordenats en posicions atzaroses i designats per la paraula —els títols de les obres—, de vegades provocatius, quan no innocents o plens de subtil ironia.

L'autor s'ha proposat recrear un conjunt d'imatges, d'icones que es referencien a si mateix, que són, sense més, elements reals i alhora tòpics o estereotips a l'abast de tothom, objectes presents a la casa, a la taula de la cuina o al prestatge i l'armariet de la cuina, elements que tradicionalment ocupen l'espai central d'allò que popularment i en la història de la pintura s'anomenen *bodegons*. Ho ha fet introduint una visió més aviat lúdica i amable, defugint una certa mística o tenebrisme més propis dels àmbits academicistes o preciosistes associats a la tradició de la pintura figurativa del Barroc o, fins i tot, de la revisió que d'aquesta tradició feren les avantguardes, el cubisme o la tècnica del *collage* emprada per artistes, publicistes o cartellistes del passat segle. D'aquesta manera, per una banda, l'artista ha elaborat imatges que l'espectador pot reconèixer i que li són pròximes, sense necessitat de recórrer a l'intel·lectualisme simbolista o críptic, però obert a múltiples interpretacions estètiques i discursives. D'una altra banda, l'artista introdueix l'element designatiu i significador que és el títol de cada obra, on aporta elements de complicitat i de jocs d'especulació entre l'obra i l'espectador, entre allò que mostren les imatges tan conegudes i quotidianes com són les botelles de vidre, els morters, els fruiters de vidre bisellat, els gots, els plats... i allò que la imaginació, l'ocurrència o el plaer de crear noms i imatges sobtades poden afegir a les potencialitats d'interpretació i recreació de les pròpies imatges reformulades per l'autor.

El tractament digital de les imatges és l'altra característica definitiva d'aquesta sèrie plàstica en absoluta coherència amb la intencionalitat ficcional que en el fons està en la base d'aquest nou treball d'Antoni Miró. Cada obra és un exercici metareferencial i ficcional sobre la pròpia experiència pictòrica al voltant de la idea o concepte de *bodegó*, ara bé, en absolut l'artista vol representar el que hom pot entendre per bodegó a la manera convencional. L'esquema temàtic, procedimental i de composició que limita i defineix el prototípic bodegó esdevé en el pinzell —en els píxels— de la mà de l'artista en un autèntic i personal exercici plàstic de deconstrucció i de reconstrucció lúdica —carregat de fina ironia— de les estampes tradicionals d'on emergeix l'estètica identificativa de la pintura dels objectes, de les natures inanimades, dels bodegons, en definitiva, que són i que apareixen als ulls de l'espectador com noves estampes anunciadores d'un discurs contemporaneïtzat, suggeridor d'una cultura popular, d'uns usos i costums que romanen ocults en la nostra història col·lectiva, en una història de la privacitat, de les relacions entre les persones i les *coses*, entre les persones i la saviesa que hi ha al darrere de les *coses* usades per la cultura humana, *coses* que són receptacles, objectes artesanals, contenidors on es disposen els aliments, les fruites i verdures, els elements necessaris pel conreu de l'art culinari, per l'art de la conversa, la tertúlia, els beuratges que permeten la manifestació del misteri, de la poesia, dels lligams i afectes... En definitiva, de les coses que envolten tot aquest subtil, silenciós i rutinari ritual de les reunions familiars i d'amics per gaudir dels àpats, del temps aturat en l'espai íntim de la casa, dels riu-rau beneïts per la llum dels capvespres, per la pluja, per l'ombra dels arbres fruitals, els jardins... la cuina, el menjador, la casa.

Només cal afegir que en tot aquest univers d'estampes objectuals i de síntesi icònica de la quotidianitat més interior i callada que són els "*no bodegons*", l'artista plàstic Antoni Miró ha deixat a mode d'empremta un confortant i delicat discurs poètic que s'emparenta enigmàticament amb els textos poètics de tota una tradició literària escrita a cop de versos per poetes tan nostres com Miguel Hernández, Vicent Andrés Estellés o Miquel Martí i Pol, els quals ens han deixat magnífics testimoniatges evocatius i poètics d'aquest indret comú de l'esperit humà manifestat en la màgia i en els rituals de *les petites coses* que de sempre han envoltat i embolcallat la intimitat de les persones i els seus habitatges: la casa, la cuina, la taula.

Josep Lluís Peris i Gómez
Crític d'art

NO PASSARAN 2003 (Gráfica Digital-/99, 76 x 56) Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

MORTER I ESCUDELLAM 2003 (Gràfica Digital-/99, 76 x 56) Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

NO ES UN BODEGÓN: ANTONI MIRÓ

“*No és un bodegó*”, “*no passaran*”, “*morter i escudellam*”... Por tanto, si no son bodegones, ¿qué pueden ser estas composiciones de objetos cotidianos y caseros, ubicados a la clásica manera de las naturalezas muertas, iconos de un tiempo y un espacio íntimo compartido y perdido en el imaginario colectivo de un pasado más o menos reciente y que de hecho, transmiten unas atmósferas muy poéticas y al mismo tiempo sugerentes?

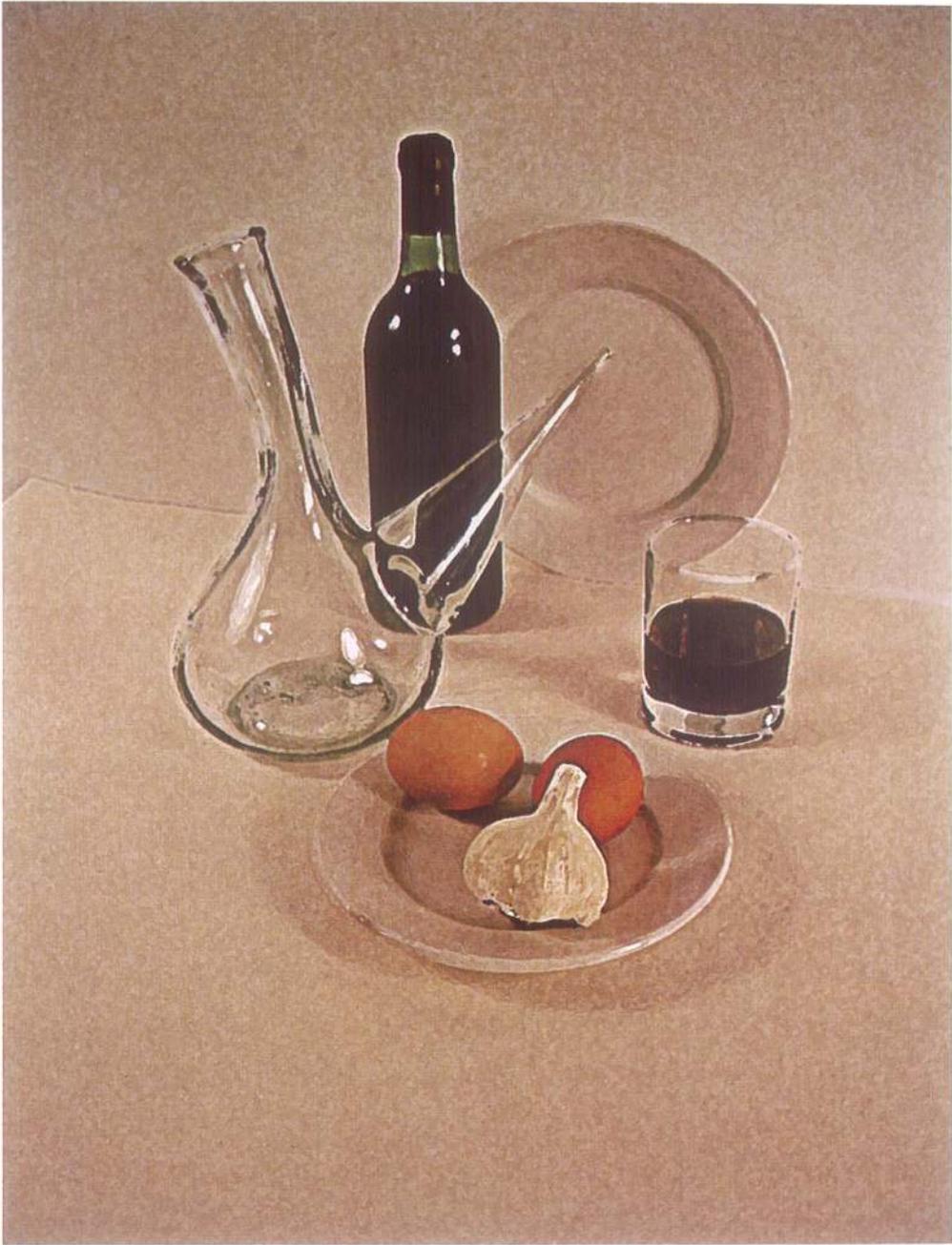
No son exactamente bodegones ninguna de las trece imágenes sobre papel, no son pintura en el sentido estricto de la palabra no de la técnica de ejecución, no son *collages*... Tampoco se trata de representaciones verosímiles de bodegones porque el artista Antoni Miró no muestra ninguna intencionalidad en la elaboración de una serie de obras que mimetizan los objetos o las figuras propias de un bodegón poético pictórico. En esta ocasión nos presenta el siempre irónico y sorprendente artista alcoyano es un auténtico juego de imágenes y de conceptos alrededor del universo referencial de los objetos en reposo, ordenados en posiciones azarosas y designados por la palabra —los títulos de las obras—, en ocasiones provocativos, y al mismo tiempo inocentes o repletos de sutil ironía.

El autor se ha propuesto recrear un conjunto de imágenes, de iconos que se referencian ellos mismos, que son, sin más, elementos reales i al mismo tiempo tópicos o estereotipos al alcance de todo el mundo, objetos presentes en la casa, sobre la mesa de la cocina o en la estantería y en el armario de la cocina, elementos que tradicionalmente ocupan el espacio central de aquello que popularmente i en la historia de la pintura se llaman bodegones. Lo ha hecho introduciendo una visión más bien lúdica i amable, huyendo de una cierta mística o tenebrismo más propio de los ámbitos academicistas o preciosistas asociados a la tradición figurativa del Barroco, e incluso de la revisión de que esta tradición realizaron las vanguardias, el cubismo o la técnica del collage utilizada por artistas, publicistas o cartelistas del siglo pasado. De esta forma, por una parte, el artista debe elaborar imágenes que el espectador puede reconocer y que le resultan próximas, sin la obligación de recurrir al intelectualismo simbolista y críptico, pero abierto a múltiples interpretaciones estéticas y discursivas. Por otra parte, el artista introduce el elemento designativo y significador que es el título de cada obra, con el que aporta elementos de complicidad y de juegos de especulación entre la obra y el espectador, entre aquello que muestran las imágenes tan conocidas y cotidianas como son las botellas de vidrio, los morteros, los fruteros de vidrio biselado, los vasos, los platos... y aquello que la imaginación, la ocurrencia o el placer de crear nombres e imágenes

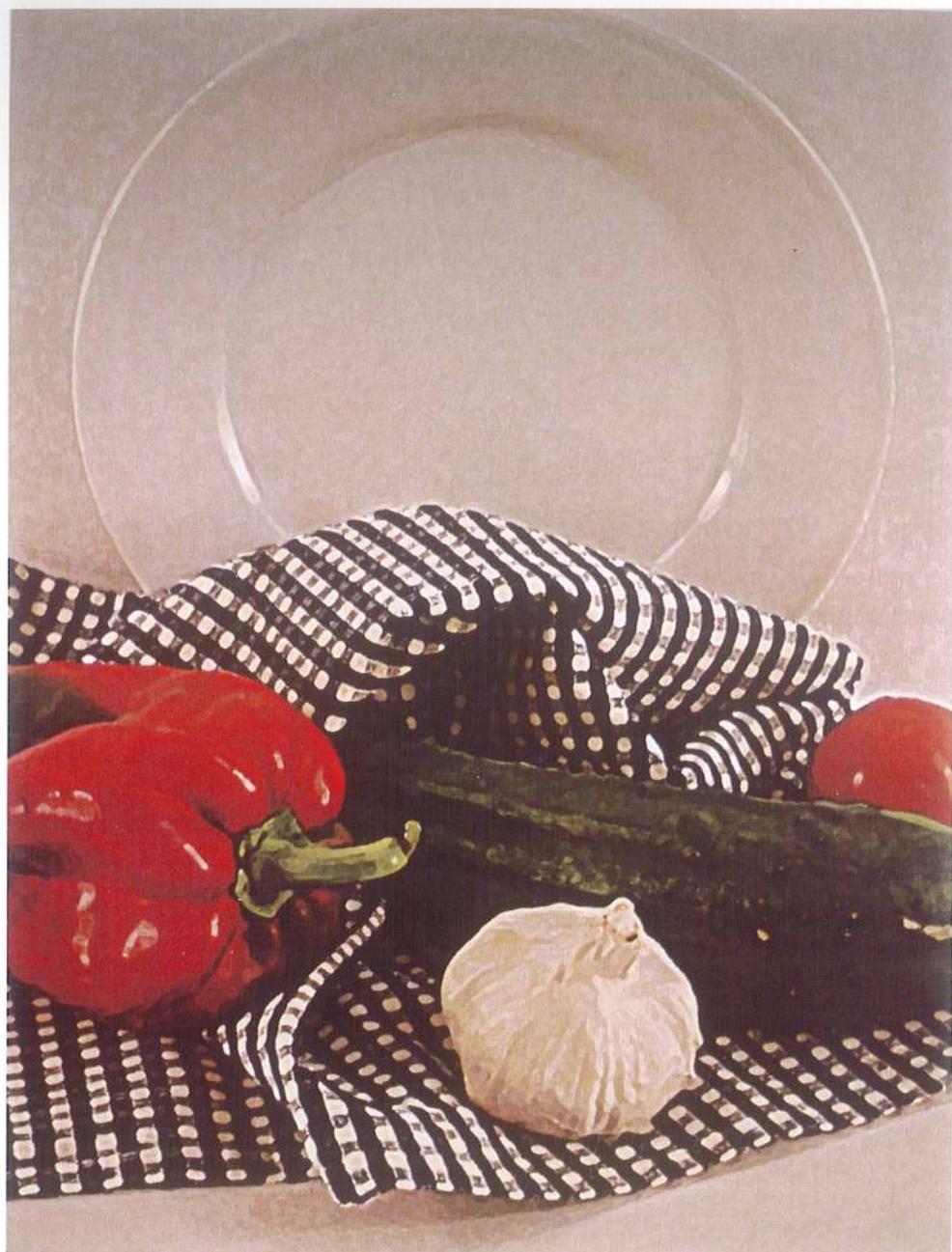
repentinas pueden añadir a los potenciales de interpretación y recreación de las propias imágenes reformuladas por el autor.

La manipulación digital de las imágenes es otra característica definitoria de esta serie plástica en total coherencia con la intencionalidad ficcional que en el fondo nutre la base de este nuevo trabajo de Antoni Miró. Cada obra es un ejercicio metareferencial i ficcional sobre la propia experiencia pictórica sobre la idea o concepto de *bodegón*, ahora bien, en absoluto el artista quiere representar el que alguien puede entender por bodegón a la manera convencional. El esquema temático, procedimental y de composición que limita i define el prototípico bodegón se transforma en el pincel—en els píxels— de la mano del artista en un auténtico y personal ejercicio plástico de deconstrucción y de reconstrucción lúdica—cargada de una fina ironía— de las estampas tradicionales de donde emergen la estética identificativa de la pintura de los objetos, de las naturalezas inanimadas, de los bodegones, en definitiva, que son y que se muestran a los ojos del espectador como nuevas estampas anunciadoras de un discurso contemporaneizante, sugeridor de una cultura popular, de unos usos y costumbres que permanecen ocultas en nuestra historia colectiva, en una historia de la privacidad, de las relaciones entre les persones i las *cosas*, entre les persones i la sabiduría que existe detrás de las *cosas* usadas por la cultura humana, *cosas* que son receptáculos, objetos artesanales, contenedores donde se depositan los alimentos, las frutas y verduras, los elementos necesarios para el cultivo del arte culinario, por el arte de la conversación, la tertulia, los brebajes que permiten la manifestación del misterio, de la poesía, de los lazos afectivos... En definitiva, de les cosas que rodean todo este sutil, silencioso y rutinario ritual de las reuniones familiares y de amigos para gozar de los ágapes, del tiempo detenido en el espacio íntimo de la casa, de los *riu-rau*, bendecidos por la luz de los atardeceres, por la lluvia, por la sombra de los árboles frutales, los jardines... la cocina, el comedor, la casa.

Sólo debemos añadir que en todo este universo de estampas objetuales y de síntesis icónica de la cotidianeidad más íntima y callada que son los “*no bodegons*”, el artista plástico Antoni Miró ha dejado como su fuera una huella un confortante y delicado discurso poético que se vincula enigmáticamente con los textos poéticos de toda una tradición literaria escrita a golpe de versos por poetas tan nuestros como Miguel Hernández, Vicent Andrés Estellés o Miquel Martí i Pol, que han dejado magníficos testimonios evocativos i poéticos de este lugar del espíritu humano manifestando en la magia y en los rituales de *les petites coses* que siempre han rodeado y envuelto la intimidad de las personas y de sus habitáculos: la casa, la cocina, la mesa.

NO ES UN BODEGÓ 2003 (Gráfica Digital-99, 76 x 56) Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

TORNAREM A L H ORT 2003 (Gráfica Digital-/99, 76 x 56) Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

UN DIA A NOVA YORK 2003 (Gráfica Digital-/99, 76 x 56) Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

UN SIFÓ A LA CITY 2003 (Gráfica Digital-/99, 76 x 56) Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

PRÍNCEP I CUSTODIS 2003 (Gráfica Digital-/99, 76 x 56) Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

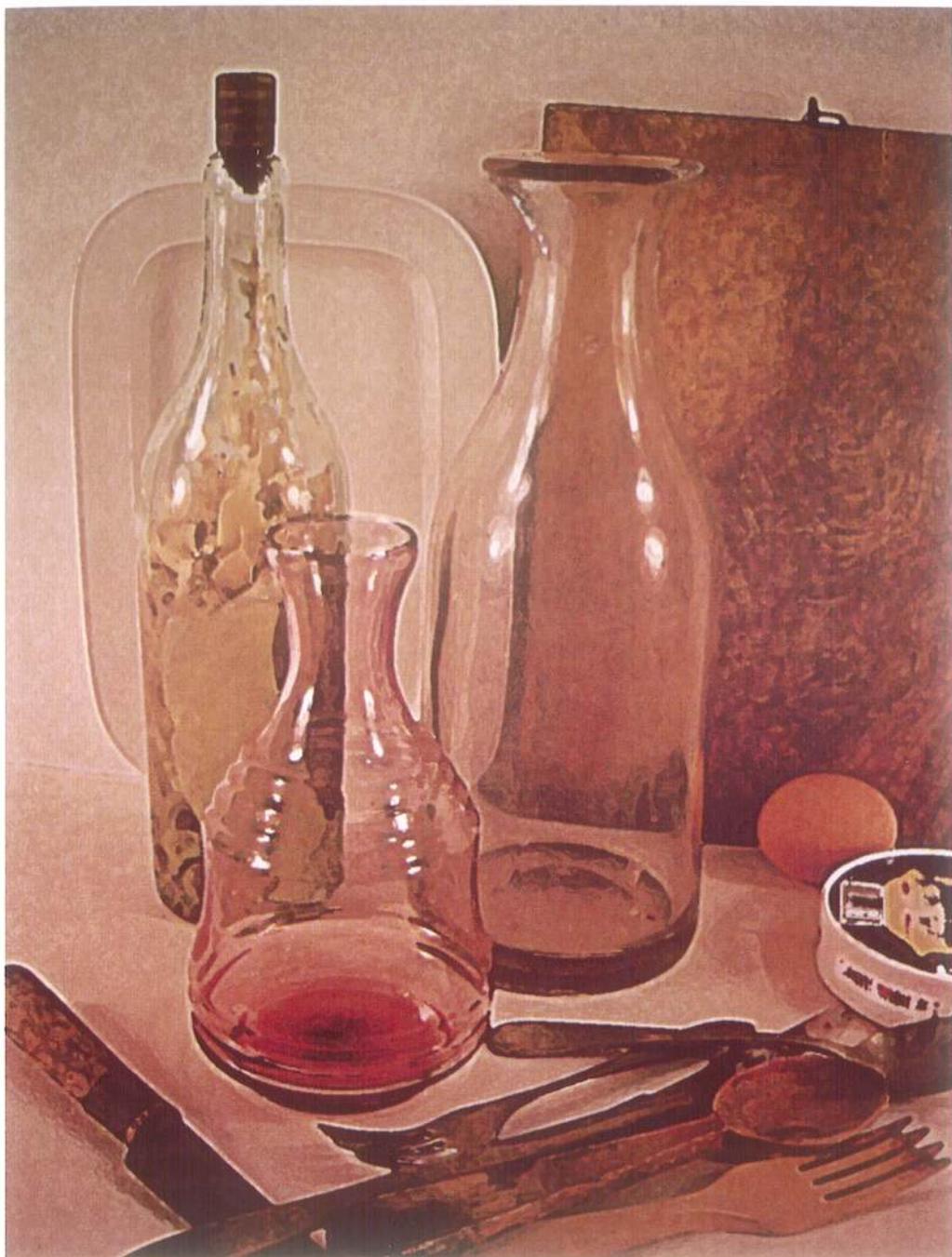
TOMACA REIAL 2003 (Gráfica Digital-/99, 76 x 56) Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

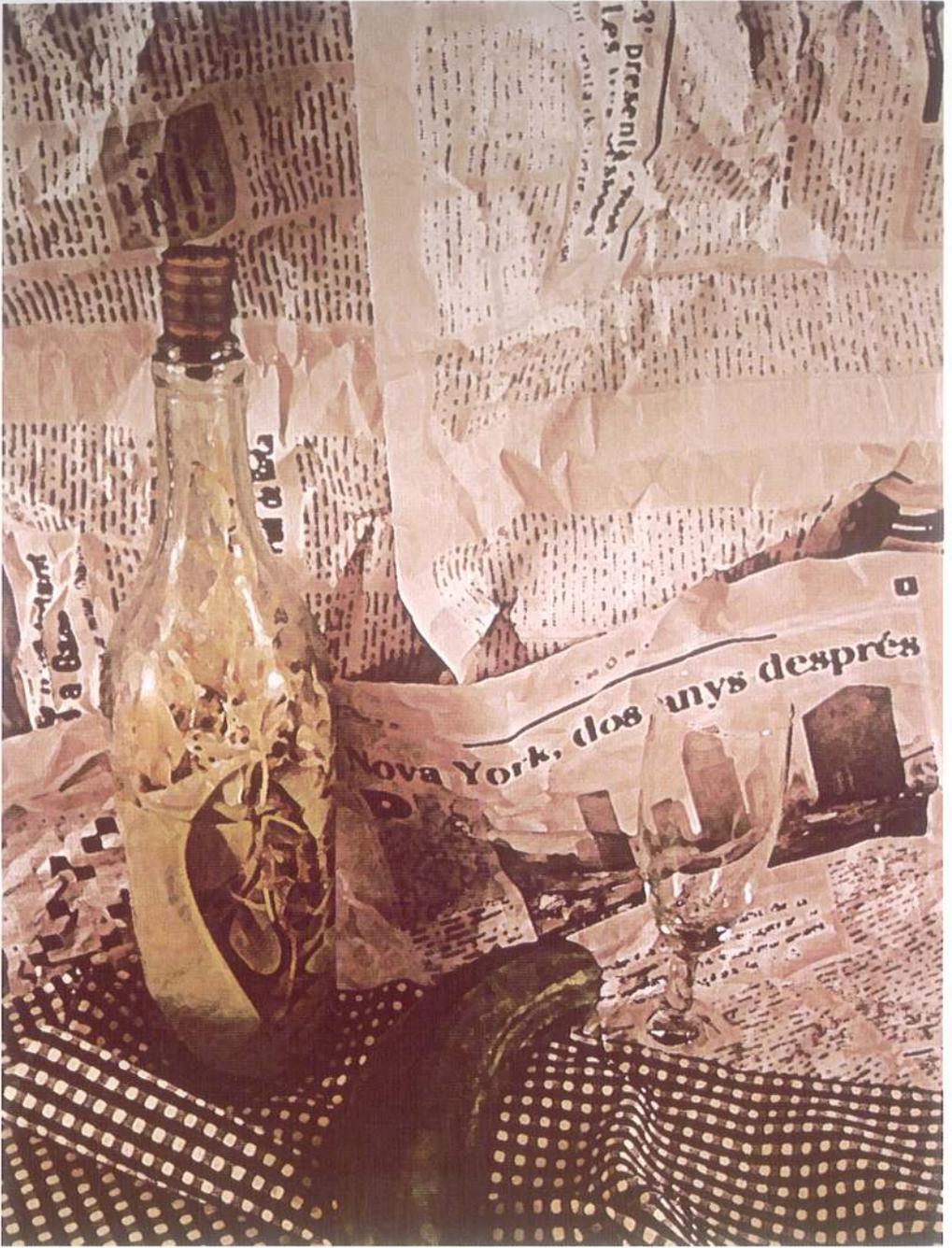
MORANDI DE VIDRE 2003 (Gràfica Digital-/99, 76 x 56) Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

COMPOSICIÓ 2003 (Gràfica Digital-/99, 76 x 56) Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

TRES PERSONATGES 2003 (Gràfica Digital-99, 76 x 56) Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

HERBER A NOVA YORK 2003 (Gràfica Digital-799, 76 x 56) Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

MIRALL DE FICCIONS 2003 (Gràfica Digital-/99, 76 x 56) Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

Antoni Miró naix a Alcoi en 1944. Viu i treballa al Mas Sopalmo. En 1960 rep el primer premi de pintura de l'Ajuntament d'Alcoi. En gener de 1965 realitza la seua primera exposició individual i funda el Grup Alcoiart (1965-72) i en 1972 el "Gruppo Denunzia" en Brescia (Itàlia). Són nombroses les exposicions dins i fora del nostre país, així com els premis i mencions que se li han concedit. És membre de diverses acadèmies internacionals.

En la seua trajectòria professional, Miró ha combinat una gran varietat d'iniciatives, des de les directament artístiques, on manifesta l'eficaç dedicació a cadascun dels procediments característics de les arts plàstiques, fins la seua incansable atenció a la promoció i foment de la nostra cultura.

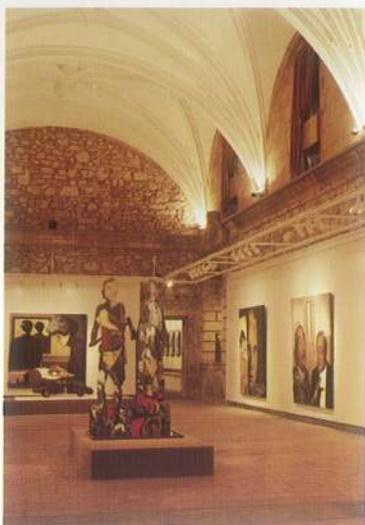
La seua obra, situada dins del realisme social, s'inicia en l'expressionisme figuratiu com una denúncia del sofriment humà. A finals dels anys seixanta el seu interès pel tema social el condueix a un neofiguratisme, amb un missatge de crítica i denúncia que, als setanta, s'identifica plenament amb el moviment artístic "Crònica de la realitat", inserit dins de les corrents internacionals del pop-art i del realisme, prenent com a punt de partida les imatges propagandístiques de la nostra societat industrial i els codis lingüístics utilitzats pels mitjans de comunicació de masses.

Les diferents èpoques o sèries de la seua obra com "Les Nues" (1964), "La Fam" (1966), "Els Bojos" (1967), "Experimentacions" i "Vietnam" (1968), "L'Home" (1970), "Amèrica Nega" (1972), "L'Home Avui" (1973), "El Dòlar" (1973-80), "Pinteu Pintura" (1980-91) "Vivace" (1991-2001) i des del 2001 "Sense Títol", rebutgen tota mena d'opressió i clamen per la llibertat i per la solidaritat humana. La seua obra està representada en nombrosos museus i col·leccions de tot el món i compta amb una bibliografia abundant que estudia el seu treball exhaustivament. En resum, si la seua pintura és una pintura de conscienciació, no és menys cert que en el seu procés creatiu s'inclou un destacat grau de "conscienciació de la pintura", on diverses experiències, tècniques, estratègies i recursos s'uneixen per a constituir el seu particular llenguatge plàstic, que no s'esgota en ser un "mitjà" per a la comunicació ideològica sinó que de comú acord es constitueix en registre d'una evident comunicació estètica.

EDICIONS ANTERIORS EXCLUSIVES PER A
ARTE y NATURALEZA

CARTA DE KIEV 1999 (Serigrafia s/ llenç-775, 73 x 54).
Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

ANTONI MIRÓ nace en Alcoi en 1944. Vive y trabaja en el Mas Sopalmo. En 1960 recibe el primer premio de pintura del Ayuntamiento de Alcoi. En enero de 1965, realiza su primera exposición individual y funda el Grupo Alcoiart (1965-72) y en 1972 el “Gruppo Denunzia” en Brescia (Italia). Son numerosas sus exposiciones dentro y fuera de nuestro país, así como los premios y menciones que se le han concedido. Miembro de diversas academias internacionales.

En su trayectoria profesional, Miró ha combinado una gran variedad de iniciativas, desde las directamente artísticas, donde manifiesta su eficaz dedicación a cada uno de los procedimientos característicos de las artes plásticas, hasta su incansable

atención a la promoción y fomento de nuestra cultura.

Su obra, situada dentro del realismo social. Se inicia en el expresionismo figurativo como una denuncia del sufrimiento humano. A finales de los años sesenta su interés por el tema social le conduce a un neofigurativismo, con un mensaje de crítica y denuncia que, en los setenta, se identifica plenamente con el movimiento artístico “Crónica de la realidad”, inscrito dentro de las corrientes internacionales del pop-art y del realismo, tomando como punto de partida las imágenes propagandísticas de nuestra sociedad industrial y los códigos lingüísticos utilizados por los medios de comunicación de masas.

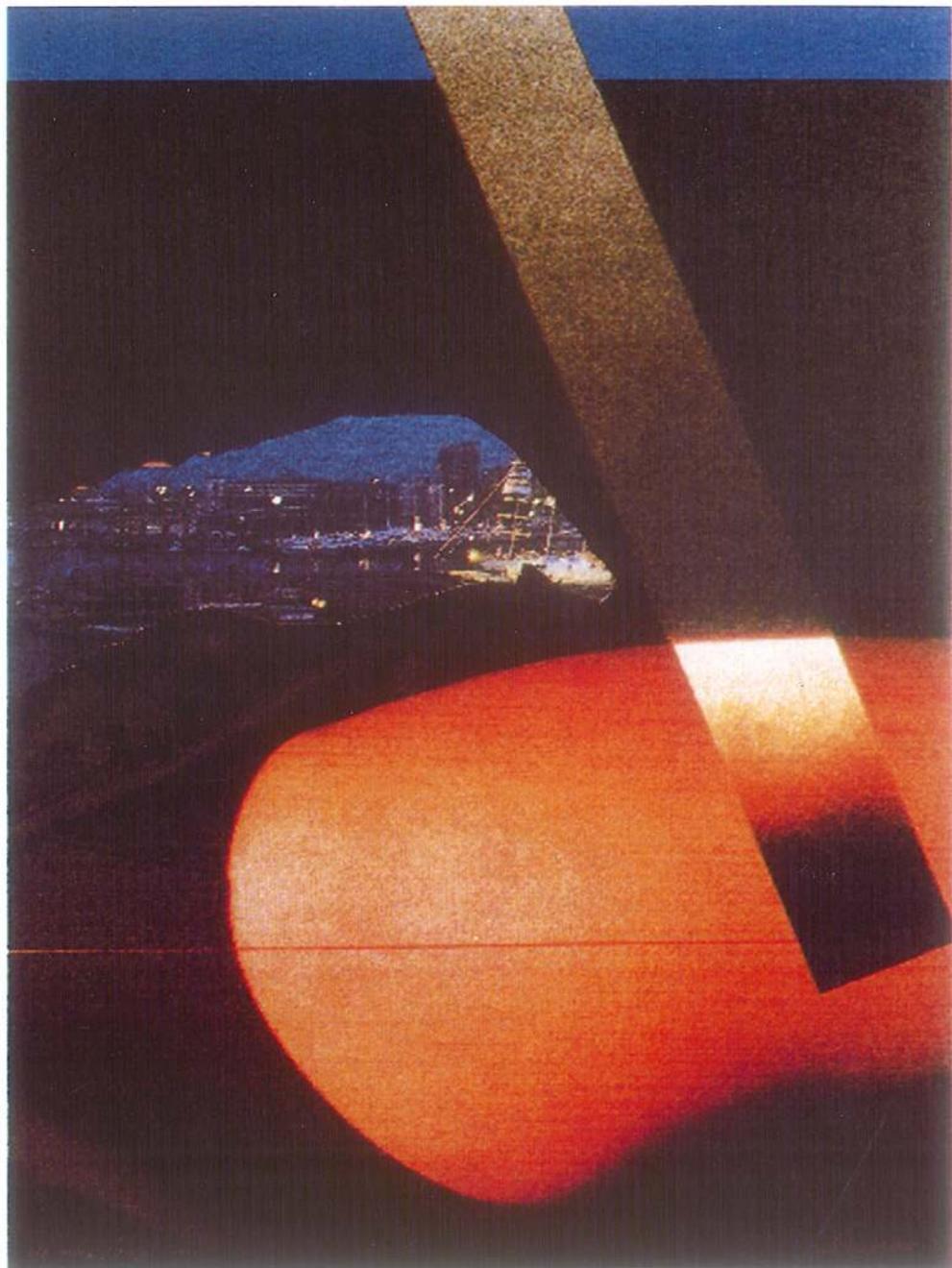
Las distintas épocas o series de su obra como “Les Nues” (1964), “La Fam” (1966), “Els Bojos” (1967), “Experimentacions” y “Vietnam” (1968), “L’Home” (1970), “América Negra” (1972), “L’Home Avui” (1973), “El Dólar” (1973-80), “Pinteu Pintura” (1980-91) “Vivace” (1991-2001) y des del 2001 “Sin Título”, rechazan todo tipo de opresión y claman por la libertad y por la solidaridad humana. Su obra está representada en numerosos museos y colecciones de todo el mundo y cuenta con abundante bibliografía que estudia su trabajo exhaustivamente. En resumen, si su pintura es una pintura de concienciación, no es menos cierto que en su proceso creativo se incluye un destacado grado de “concienciación de la pintura”, en la que diversas experiencias, técnicas, estrategias y recursos se aúnan para constituir su particular lenguaje plástico, que no se agota en ser un “medio” para la comunicación ideología sino que de común acuerdo se constituye en registro de una evidente comunicación estética.

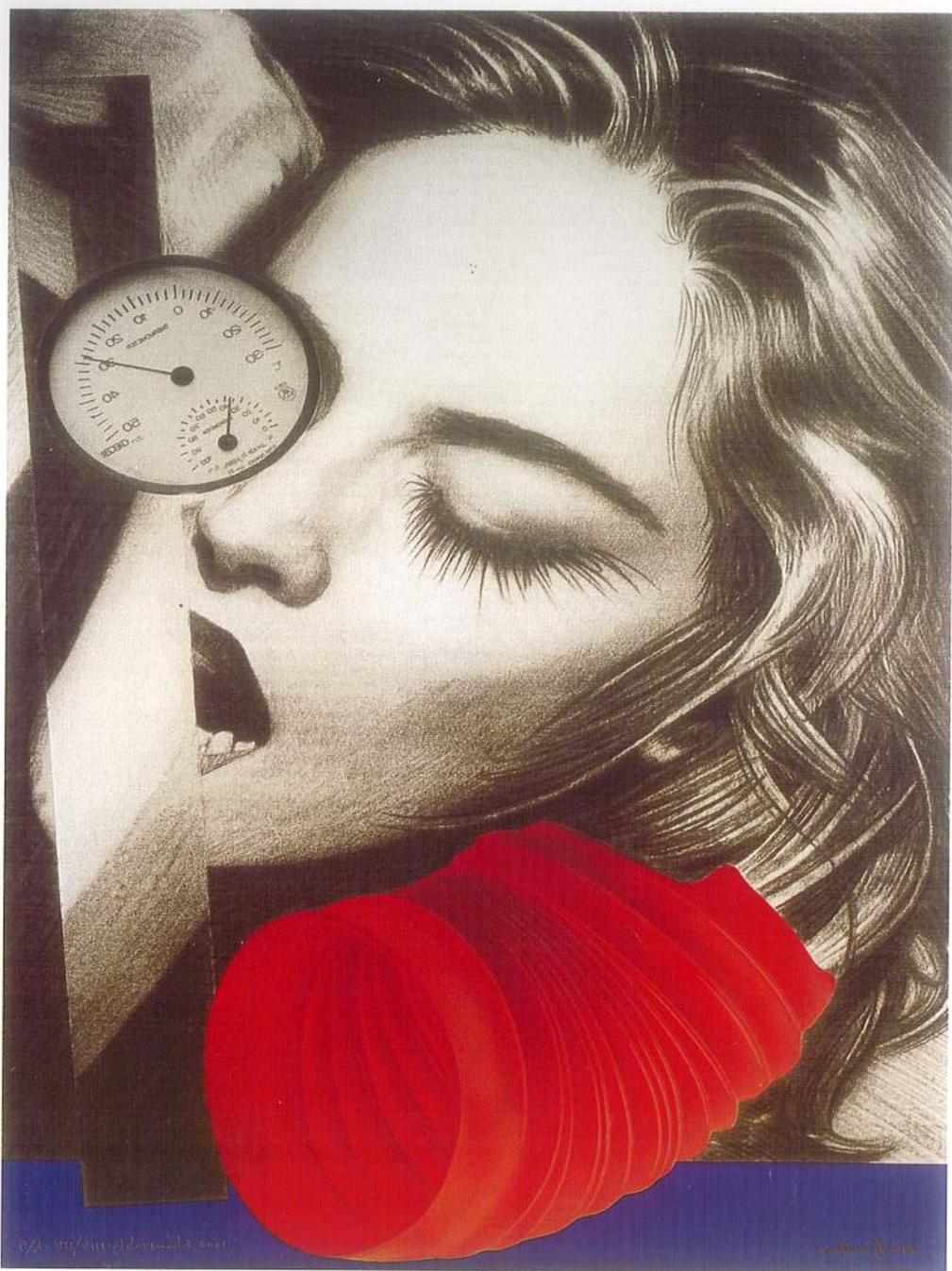
BON PRESAGI 2000 (Serigrafia s/ llenç-/75, 75 x 58). Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

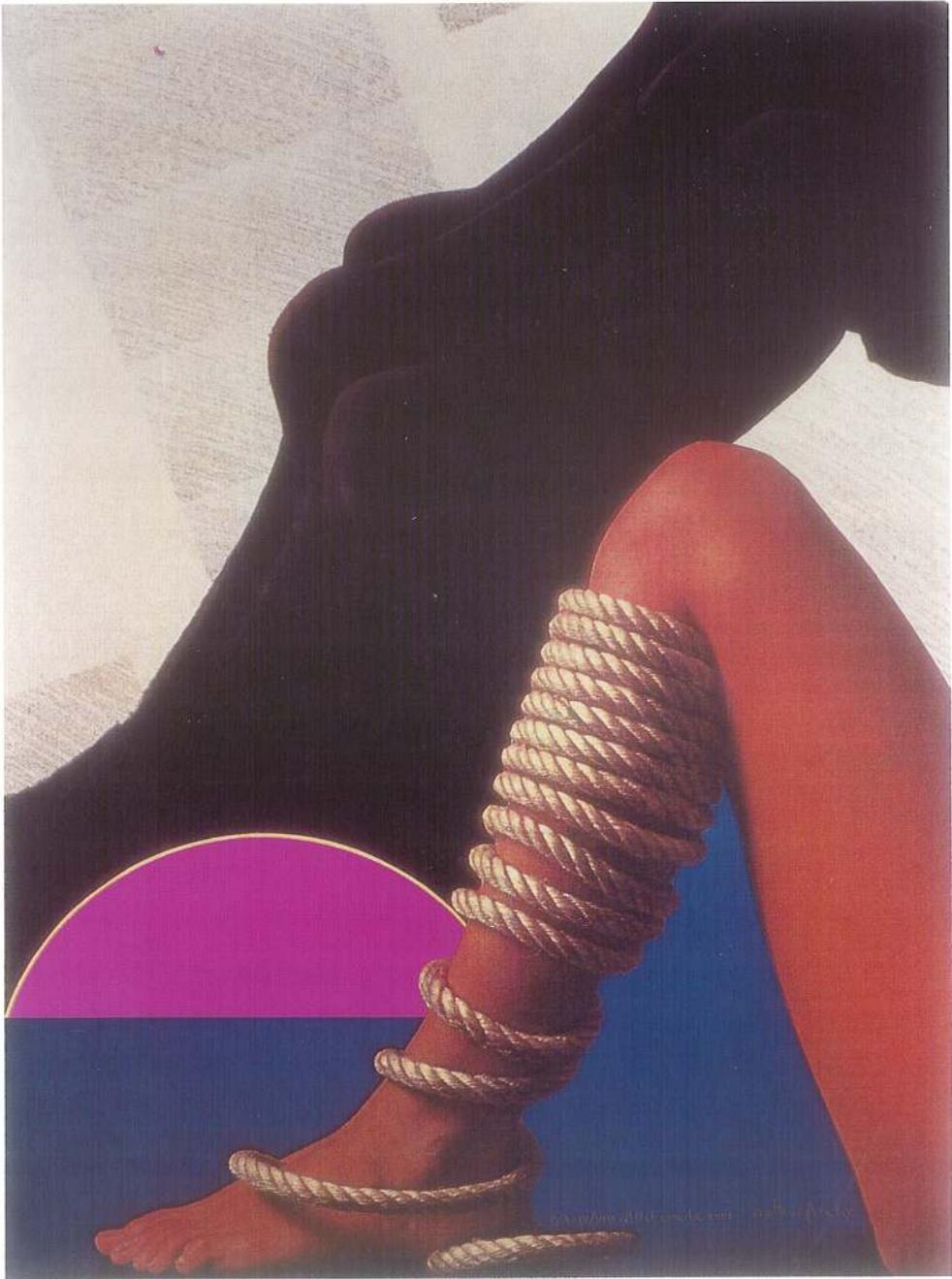
SERENA 2000 (Serigrafia s/ llenç-/75, 58 x 78). Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

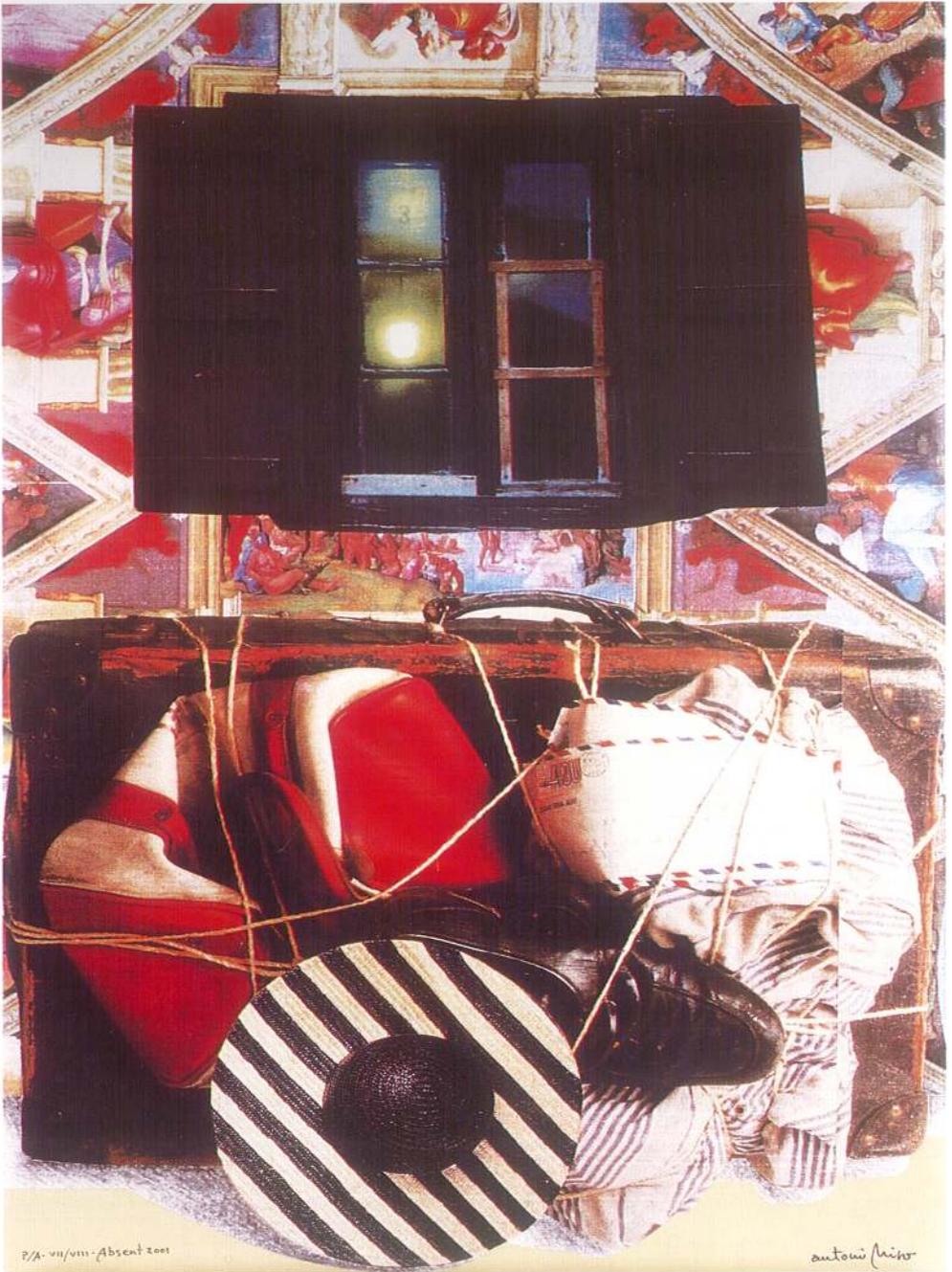
AUGURI 2001 (Serigrafia s/ Ilenc-150, 78x 58). Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

ADORMIDA 2001 (Serigrafía s/ llenç-50, 78x 58). Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

ALLIBERADA 2001 (Serigrafia s/ lenc-/50, 78x 58). Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

ABSENT 2001 (Serigrafia s/ llenç-/50, 78x 58). Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

BICI-TAURO 2001 (Bronze- / 50, 38 x 58 x 1cm) Col. Arte y Naturaleza, Madrid.
BICI-VELOÇ 2001 (Bronze- / 50, 31 x 60 x 1cm) Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

AIRE 2003 (Serigrafia s/ llenc-/ 75, 58 x 78 cms). Col. Arte y Naturaleza, Madrid.
AIGUA 2003 (Serigrafia s/ llenc-/ 75, 58 x 78 cms). Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

FOC 2003 (Serigrafia s/ Il·lenç-/ 75, 58 x 78 cms). Col. Arte y Naturaleza, Madrid.
TERRA 2003 (Serigrafia s/ Il·lenç-/ 75, 58 x 78 cms). Col. Arte y Naturaleza, Madrid.

NO ÉS UN BODEGÓ

Antoni Miró

FEBRER - MARÇ 2004

ARTE Y NATURALEZA
CARRER DE LA PAU, 14-2^on, P^a 3^a
(TELE. 963 528 013 - FAX 963 525 756)
46003 - VALÈNCIA